

- страхові компанії, створені при банках, мають постійного клієнта;
- гнучкий характер по відношенню до графіку лізингових платежів дозволить дотримуватись інтересів як лізингоодержувача, так і лізингодавця.

Для вдосконалення механізму лізингового кредитування в Україні, банкам треба врахувати закордонний досвід здійснення лізингових операцій, покращати умови ведення бізнесу і запроваджувати фінансування лізингових контрактів та погашення заборгованості за допомогою різноманітних схем. Фінансування лізингових контрактів та погашення заборгованості за допомогою різноманітних схем дозволяє банкам та їх клієнтам використовувати свої ресурси у формі основного капіталу достатньо ефективним способом [2, с. 13].

Ринкові умови господарювання зумовлюють до постійного розвитку технологічної бази виробництва, що в свою чергу потребує наявності значних інвестиційних ресурсів для її оновлення. Сучасний етап господарювання для переважної більшості його суб'єктів характеризується різким спадом або цілковитим припиненням інвестування виробництва за рахунок власних коштів, що визначає актуальність подальшого розвитку ринку фінансових послуг, як однієї з передумов ефективного функціонування усіх сфер економіки держави. У контексті соціально-економічних реалій сьогодення, необхідність виявлення проблем функціонування ринку лізингових послуг та визначення шляхів розвитку й активізації ролі ринку лізингових послуг набуває виняткового значення [4, с. 33].

Удосконалення потребує оцінка ризиків кредитоспроможності суб'єктів (лізингоодержувачів) лізингових угод. Розробка універсальних методик не є доцільною, оскільки ускладнює процес аналізу для окремих типів клієнтів та угод, що може привести до втрати частини клієнтів банку.

Список використаних джерел:

1. Аванесова І.А., Павленко К.М. Аналіз сучасних аспектів надання лізингових послуг. Молодий вчений. 2016. № 12 (39). С. 18-23.
2. Завора Т.М. Проблеми та перспективи розвитку ринку лізингових послуг в Україні. Економіка і регіон. 2015. №3 (52). С. 8-14.
3. Кухленко О.В. Ефективність використання лізингу в інвестиційній діяльності. Вісник КНУТД. 2015. №6 (93). С. 30-34.
4. Сова О.Ю. Теорія і практика використання лізингу на ринку фінансових послуг України. Стан та умови розвитку економіки в Україні: теорія, методологія, практика: колективна монографія [під ред. Непочатенко О.О.]. Ужгородський національний університет: «Сочінський М.М.», 2018, 264 с. С. 25-35.

Прокопюк В.О., магістр.

Науковий керівник: Апальков С.С.

ст. викл., Київський університет ринкових відносин, м. Київ, Україна

ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ

Державне регулювання та стимулювання інвестиційної діяльності в банківській сфері – одне із важливих завдань державної економічної політики,

котре має здійснюватися системно задля підвищення рівня національної економіки і посилення її конкурентоспроможності. Необхідність реалізації активної державної інвестиційної політики пояснюється потребою подолання проблем ринкового саморегулювання та виконання економічних функцій держави.

Регулювання державою інвестиційної діяльності банків покликане встановити передумови ефективної діяльності банків, яка направлена на отримання прибутків з одночасним захистом інтересів вкладників банків. До основних суб'єктів державного регулювання банківської інвестиційної діяльності належать: Міністерство фінансів України, Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Державна податкова служба тощо.

На сьогодні у державі практично відсутні механізми, які б чітко регулювали спільну діяльність банків та держави у сфері інвестування, а також розподіл між державою та банками ризиків при довгострокових інвестиціях. З метою активізації інвестиційної діяльності банків державі необхідно:

по перше, забезпечити можливість накопичення банками необхідних для інвестування коштів;

по друге, розділити з банками ризик інвестиційної діяльності, зумовлений економічним становищем країни;

по третє, сприяти підвищенню прибутковості інвестиційної діяльності [4, с. 343].

До основних інструментів державного регулювання інвестиційної діяльності банків можна віднести [1, с. 20]:

- нормативно-правову базу;
- податкову політику;
- іноземні інвестиції;
- грошово-кредитну політику;
- державні гарантії тощо.

Необхідно зазначити, що не існує вичерпного переліку інструментів державного регулювання інвестиційної діяльності банків, це закріплено на законодавчому рівні.

Вагомим інструментом державного регулювання банківської інвестиційної діяльності є нормативно-правова база, розвиток якої сприяє підвищенню ефективності всіх сфер економіки. Виконання місії нормативно-правової бази в системі державного регулювання інвестиційної діяльності банків реалізується через виконання таких цілей:

– забезпечення сталого розвитку банківської системи і встановлення превентивних заходів задля попередження системних криз;

– обмеження монопольного контролю на ринку фінансових ресурсів; забезпечення конкурентоспроможності банків;

– активне стимулювання інвестиційної діяльності банків.

Головним завданням розвитку нормативно-правової бази є актуалізація умов діяльності банків до умов економічного розвитку. Особливо це стосується

розширення переліку цінних паперів, що можуть використовувати в своїй діяльності банки.

Податкова політика також є важливим інструментом регулювання інвестиційної діяльності банків. Якщо держава прагне залучити банки до інвестиційної діяльності, то вона повинна дбати про збереження задовільного рівня дохідності банків. Саме тому використання ставки оподаткування доходів, що отримані від інвестиційної діяльності, на загальних умовах не заохочує банки віддавати перевагу інвестуванню. Тому можливо запровадити пільги щодо оподаткування доходів від інвестиційних операцій банків. Зменшення податкового навантаження сприятиме підвищенню інвестиційної діяльності банків через зростання дохідності банків, зокрема від здійснення інвестиційного кредитування [2, с. 80].

Щодо залучення іноземного капіталу, то на сьогоднішній день іноземні інвестори здійснюють інвестиції в українську економіку через два канали:

- інвестиційні фонди, які представлені на українському ринку;
- професійних учасників фондового ринку України (і банків у тому числі банків), які формують торгують цінними паперами, що є об'єктом інтересів іноземних інвесторів.

Оскільки професійні учасники фондового ринку України функціонують краще у вітчизняному фондовому ринку, другий канал іноземних інвестицій використовується частіше [3, с. 200].

Відповідно до чинного законодавства, НБУ, здійснюючи грошово-кредитне регулювання, вливає емітовані кошти в економіку та регулює рівень вже випущених коштів через банки другого, що суттєво впливає на ділову активність суб'єктів економіки. Так, НБУ в процесі здійснення грошово-кредитної політики здійснює операції з цінними паперами на відкритому ринку, стимулює їх придбання юридичними та фізичними особами, цим зменшуючи кількість вільних грошей, що можуть бути використанні для інвестицій через банківську систему. Викуповуючи державні цінні папери, НБУ вливає додаткові ресурси, які через банківську систему використовуються для інвестування [30].

До інших напрямів державного регулювання інвестиційної діяльності банків через грошово-кредитну політику можна віднести: встановлення економічних нормативів до діяльності банків, а саме – нормативів інвестування; формування обов'язкових резервів на відшкодування збитків через зменшення корисності цінних паперів.

Важливим інструментом державного регулювання банківської інвестиційної діяльності є державні гарантії. Однією з основних обставин, які визначають активність інвестиційної діяльності, є обсяг його власного капіталу. Це пояснюється тим, що власний капітал виконує страхову функцію на випадок збитків від діяльності. Тому держава повинна забезпечити достатній обсяг власного капіталу банків та часткове нівелювання ризиків, що пов'язані з банківським інвестуванням [5, с. 24].

Основою стратегії фінансово стійкого, надійного банку повинна бути концепція достатності капіталу, що враховує ризик, пов'язаний з банківською

діяльністю, і забезпечує високу прибутковість по акціях. Базуючись на такій концепції фінансового менеджменту, як «компроміс між ризиком і прибутковістю», сьогодні набуває поширення управління ризиками, спрямоване на досягнення оптимального співвідношення ризику та прибутковості при здійсненні банківських операцій [6, с. 121].

Нині існує об'єктивна необхідність розроблення та реалізації Програми сприяння розвитку інвестиційної діяльності банків, яка б визначала пріоритетні напрями діяльності банків у сфері інвестиційного бізнесу, а також економічні, організаційні і правові засади та заходи щодо стимулювання участі банків у сфері фінансування інвестиційних проєктів, спрямованих на економічне зростання та забезпечення підприємств довгостроковими фінансовими ресурсами для реалізації інвестиційних цілей.

Список використаних джерел:

1. Боровкова М. Інвестиційна діяльність і капіталізація комерційних банків у період дестабілізації економіки України. Вісник КНТЕУ. 2018. №4. С. 18-24.
2. Деревко О. Шляхи підвищення рівня капіталізації банківського сектору. Банківська справа. 2016. № 6. С. 76-83.
3. Другов О.О., Орловський О.С. Активізація інвестиційної діяльності банківської системи в умовах росту в ній участі іноземних інвесторів. Національна економіка. 2017. № 2. С. 198-203.
4. Колодізев О.М., Власенко Н.М. Кредитно-інвестиційна діяльність банків України: сучасний стан і перспективи розвитку. Бізнес інформ. 2013. № 11. С. 342-347.
5. Крилова О.В. Особливості грошово-кредитної політики Національного банку України. Інвестиції: практика та досвід. 2018. № 23. С. 23-26.
6. Сова О.Ю. Напрями вдосконалення управління кредитними ризиками комерційних банків. Чернігівський науковий часопис Чернігівського державного інституту економіки і управління. Сер. 1 : Економіка і управління. 2012. № 1. С. 120-126.

Романюк А.С., студентка
Науковий керівник: Борисюк О.В.,
к.е.н., доцент
Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ЗОВНІШНІ ТА ВНУТРІШНІ ЗАГРОЗИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Забезпечуючи безпеку підприємств, поліпшується їхня діяльність, а це, в свою чергу, позитивно впливає на безпеку і стан економіки країни. Тема економічної безпеки підприємств актуальна, так як впливає не тільки на розвиток самих підприємств, а й на розвиток держави й добробут його населення.